

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.146 van 8 maart 1999
in de zaak A. 52.097/IX-531.**

In zake : Edmond BRASSEUR,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. DAEM,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Jetselaan 32/2

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Edmond BRASSEUR op 3 juni 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 18 februari 1993 van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap waarbij Jan DAVID en Denise VERHAVERT met ingang van 1 december 1992 tot eerste secretaris bevorderd worden;

Gelet op het arrest nr. 44.259 van 28 september 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 6 november 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. COOLS die, loco advocaat W. DAEM verschijnt voor verzoeker, en van de adjunct van de directeur M. BROUCKE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker treedt op 1 maart 1959 in dienst bij het ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur.

Sedert 1 april 1978 heeft hij de graad van bestuurschef (rang 24). Hij krijgt de beoordeling "zeer goed".

1.2. Op 1 oktober 1992 wordt aan de vastbenoemde personeelsleden van het departement Onderwijs die titularis zijn van de graad van bestuurschef ter kennis gebracht dat twee betrekkingen van eerste secretaris (rang 25) vacant zijn, waarvan één bij de werkstations.

Aan de kandidaten wordt gevraagd "in hun kandidatuur uitdrukkelijk te vermelden of zij opteren

voor de betrekking in een werkstation (zie functiebeschrijving) of de andere betrekking of voor beide categorieën" en "ingeval zij voor beide categorieën opteren (...) dit met een afzonderlijke brief te doen".

1.3. Op 13 oktober 1992 dient verzoeker zijn kandidatuur in, zowel voor de betrekking bij de werkstations als voor de betrekking die departementaal te begeben is, met een voorkeur voor de laatste betrekking.

1.4. In de rangschikking naar anciënniteit komt verzoeker voor de betrekking die departementaal te begeben is op de vierde plaats, onder meer vóór Denise VERHAVERT, die op de zesde plaats staat.

1.5. Op 20 november 1992 onderzoekt de directieraad de kandidaturen en stelt voor de kandidaten die voor Denise VERHAVERT staan te declasseren, zodat zij niet in nuttige orde voor de bevordering gerangschikt worden en Denise VERHAVERT op de eerste plaats komt.

Voor de betrekking bij de werkstations staat verzoeker in de rangschikking naar anciënniteit op de derde plaats, na Jan DAVID. Omdat de kandidate met de meeste anciënniteit gedeclasséerd wordt, stelt de directieraad voor Jan DAVID tot eerste secretaris te bevorderen.

1.6. Op 7 december 1992 worden de voorstellen van de directieraad aan de belanghebbende personeelsleden ter kennis gebracht.

1.7. Op 15 december 1992 dient verzoeker tegen die voorstellen bezwaar in. Hij vraagt tevens om door de directieraad te worden gehoord.

1.8. Op 5 februari 1993 worden, na verzoeker te hebben gehoord, die bezwaren door de directieraad verworpen.

1.9. Bij besluit van de secretaris-generaal van 18 februari 1993 worden de thans bestreden bevorderingen toegekend.

1.10. Aan verzoeker wordt ten slotte op zijn verzoek bij besluit van de secretaris-generaal van 26 februari 1996 met ingang van 1 september 1996 eervol ontslag uit zijn ambt van hoofdmedewerker verleend en wordt hij gemachtigd om aanspraak op pensioen te doen gelden en om de eretitel van zijn ambt te voeren.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering opwerpt dat verzoeker in de rangschikking naar anciënniteit voor de betrekking van eerste secretaris bij een werkstation na Jan DAVID gerangschikt was en dat, aangezien verzoeker niet stelt dat Jan DAVID gedeclasseerd moest worden, de vordering tot nietigverklaring niet ontvankelijk is in zover zij tegen de bevordering van Jan DAVID gericht is;

2.2. Overwegende dat verzoeker hierop antwoordt dat Jan DAVID thans, in tegenstelling tot de vorige bevorderingsronde, niet gedeclasseerd wordt; dat een dergelijk bevorderingsbeleid "niet coherent" is, dat uit het verslag van de door de directieraad gemaakte evaluatie niet blijkt dat Jan DAVID over meer ervaring beschikt dan verzoeker om tot eerste secretaris bij de werkstations bevorderd te worden;

2.3. Overwegende dat de middelen die verzoeker aanvoert niet alleen strekken tot vernietiging van de

bevordering van Denise VERHAVERT, maar ook gericht zijn tegen de bevordering van Jan DAVID; dat verzoeker aldus in het eerste en derde middel stelt dat Jan DAVID bij een vorige bevorderingsprocedure gedeclasseerd werd, terwijl hij thans door de directieraad voor bevordering wordt voorgesteld, hetgeen door verzoeker als een bewijs van "machtsafwending, minstens machtsoverschrijding" en van "grote willekeur" wordt beschouwd; dat de exceptie derhalve niet kan worden aangenomen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat het bestreden besluit vernietigd moet worden "wegens afwending van macht en/of machtsoverschrijding" om reden dat "het tot op heden gevoerde bevorderingsbeleid in het departement onderwijs van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ... geen blijk (geeft) van stelselmatigheid, coherentie en consistentie"; dat hij hierbij stelt dat de verwerende partij misbruik maakt van de mogelijkheid tot declassering die door artikel 33, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel wordt geboden, derwijze "... dat de mogelijkheid die dit artikel toelaat tot het aanbrengen van wijzigingen in de rangschikking der kandidaten, wordt gehanteerd op een louter willekeurige basis"; dat hij een bewijs voor die stelling ziet in de bevorderingsprocedure voor 28 betrekkingen van eerste secretaris die plaatsvond in 1991, waarbij Jan DAVID in de rangschikking naar anciënniteit op de twaalfde plaats stond en toen om volstrekt onduidelijke redenen werd gedeclasseerd, terwijl Marie-Louise MOONS die minder gunstig gerangschikt was en die door de directieraad niet was voorgesteld, bevorderd werd; dat hij in een tweede middel aanvoert dat artikel 33, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de

loopbaan van het Rijkspersoneel niet toelaat dat voor identieke functies wordt overgegaan tot "afgesplitste rangschikkingen" omdat "door gebruik te maken van een dergelijke techniek ... voor bevorderingen door verhoging in graad en gebruik makend van de mogelijkheid tot declassering, ... aan de bevorderende overheid de mogelijkheid (wordt) geboden de grootste willekeur te hanteren"; dat hij hierbij stelt dat de bevorderingen door verhoging in graad onder de kandidaten met dezelfde beoordeling dienen te geschieden overeenkomstig de bepalingen inzake rangschikking die vervat zijn in artikel 63 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel en deze bepalingen niet voorzien in de mogelijkheid tot "afgesplitste rangschikking in het kader van eenzelfde bevorderingsprocedure" en dat hij besluit dat "uitgaande van het feit dat in de voorgestelde rangschikking de hem voorafgaande kandidaten die naderhand niet in aanmerking werden genomen, terecht werden gedeclasseerd, (...) de kandidaatstelling van verzoeker naast deze van de heer Jan DAVID ipso facto in aanmerking (diende) te worden genomen, gelet op het vacant zijn van twee betrekkingen"; dat hij in een derde middel aanvoert dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden werd; dat hij hierbij argumenteert dat in de mededeling van de rangschikking van de kandidaten van 7 december 1992 en in de beslissing tot declassering "hoegenaamd niet de minste motivering gegeven (wordt) waarom bij de rangschikking van de kandidaten voor de desbetreffende vacante functies diende te worden overgegaan tot declassering"; dat volgens hem bij de declassering "met een grote willekeur" omgesprongen wordt, hetgeen onder meer zou blijken uit het feit dat Jan DAVID bij een vorige bevorderingsprocedure werd gedeclasseerd, terwijl hij thans wel aan alle mogelijke voorwaarden voldoet; dat hij in een vierde middel aanvoert dat het aangevochten bevorderingsbesluit tot stand is gekomen "met

miskenning van zijn rechten tot kennisname van de grondige evaluatie die zou zijn doorgevoerd en op basis waarvan het voorstel van de directieraad van 20 november (1992) zou zijn tot stand gekomen"; dat hij hierbij stelt dat "niettegenstaande zijn uitdrukkelijk verzoek,(hij) tot op heden geen kennis heeft kunnen nemen van deze grondige evaluatie" en dat het bevorderingsbesluit moet worden vernietigd "wegens miskenning van de fundamentele rechten van de rijksambtenaren, en meer bepaald het recht kennis te nemen van de doorgevoerde grondige evaluatie";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij op verzoekers eerste middel antwoordt dat hij nalaat te vermelden waarin de machtsafwending of machtsoverschrijding bestaat, dat hij de bevorderingen die bij een vorige bevorderingsronde werden toegekend niet heeft bestreden en hij zich daarop thans niet kan beroepen om de onregelmatigheid van de huidige bevorderingsronde aan te tonen, dat het ingeroepen middel geen duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit geschonden werd, bevat, dat dit middel volgens de verwerende partij derhalve niet ontvankelijk is;

3.3. Overwegende dat verzoeker hierop in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat uit de naamlijst van het personeel blijkt dat er op 1 december 1992 zestien eerste secretarissen departementaal en slechts twaalf eerste secretarissen bij de werkstations zijn, dat indien men een evenwicht had willen doorvoeren men eerst drie eerste secretarissen bij de werkstations moest bevorderen en dat, indien men drie bevorderingen bij de werkstations had doorgevoerd, verzoeker hiervoor in aanmerking zou zijn gekomen; dat hij zich ook afvraagt waarom Jan DAVID bij de vorige bevorderingsronde gedeclasseerd werd en nu niet en dat hij hierbij argumenteert dat Jan DAVID ofwel beschikte over alle

nodige capaciteiten en dan de vorige maal bevorderd moest worden, zodat verzoeker thans als eerste in aanmerking zou zijn gekomen, ofwel niet beschikte over de nodige capaciteiten, zodat redelijkerwijze niet kan worden staande gehouden dat hij thans hierover wel zou beschikken; dat wat de bevordering van Denise VERHAVERT betreft, hij laat gelden dat zij als zesde was gerangschikt en hijzelf als vierde terwijl uit de motivering niet blijkt dat Denise VERHAVERT over meer capaciteiten en ervaring zou beschikken dan verzoeker om voor bevordering tot eerste secretaris departementaal in aanmerking te komen;

3.4. Overwegende dat verzoeker in een laatste memorie stelt dat als de beide functiebeschrijvingen vergeleken worden men geen verschil opmerkt zodat men "niet (kan) besluiten dat men voor de ene functie kan gedeclasseerd worden en voor de andere bevorderd" en dat "hieruit blijkt dat de declassering met de grootste willekeur wordt uitgevoerd en enkel dient om bepaalde kandidaten toch te kunnen benoemen";

3.5. Overwegende dat blijkens de bij de oproep tot de kandidaten gevoegde functiebeschrijvingen van 1 oktober 1992 de verwerende partij een duidelijk onderscheid maakt tussen de betrekkingen van eerste secretaris bij het departement en de betrekkingen van eerste secretaris bij de werkstations; dat dit reeds kan blijken uit het vereiste van een grondig inzicht in de wetgeving en de reglementering die betrekking heeft op materies die behandeld worden op de dienst van de tewerkstelling voor de betrekking van eerste secretaris bij het departement en het vereiste van het vertrouwd zijn met de veelvuldige aspecten van het beheer van een personeelsdossier voor de betrekking van eerste secretaris bij de werkstations; dat overeenkomstig dit onderscheid aan de kandidaten gevraagd wordt "in hun kandidatuur uitdrukkelijk te vermelden of zij opteren

voor de betrekking in een werkstation of de andere betrekking of voor beide categorieën" en "ingeval zij voor beide categorieën opteren (...) dit met een afzonderlijke brief te doen"; dat, rekening houdend met het onderscheid tussen beide functies, uit het feit dat Jan DAVID bij een vorige bevorderingsronde voor de betrekking van eerste secretaris departementaal gedeclasseerd werd, niet kan worden afgeleid dat de directieraad niet wettig heeft kunnen oordelen dat Jan DAVID die belast is met de leiding van een werkstation de functievereisten vervult om tot eerste secretaris bij de werkstations bevorderd te worden; dat er ook geen tegenstrijdigheid bestaat tussen het feit dat de directieraad oordeelt dat verzoeker zich niet op een gespecialiseerde kennis voor een bevordering tot eerste secretaris buiten de werkstations kan beroepen en het feit dat Denise VERHAVERT als ambtenaar die belast is met de coördinatie en supervisie van het onderzoek van de aanvragen om studietoelage voor het hoger onderwijs door de directieraad geschikt wordt bevonden voor de betrekking van eerste secretaris die departementaal te begeven is; dat tenslotte uit geen enkel gegeven blijkt dat het onderscheid tussen de betrekkingen van eerste secretaris bij de werkstations en de betrekkingen van eerste secretaris die departementaal te begeven zijn alsook de verdeling van de betrekkingen over deze beide categorieën tot doel had de bevordering van verzoeker onmogelijk te maken; dat het eerste middel derhalve verworpen wordt;

3.6. Overwegende dat de verwerende partij op verzoekers tweede middel antwoordt dat de bewering van verzoeker dat het om identieke functies zou gaan feitelijke grondslag mist nu de bevorderingen gebeurden "op basis van totaal verschillende functiebeschrijvingen wat een afzonderlijk onderzoek van de kandidaturen vereiste", dat verzoeker ook niet aantoont welk belang hij erbij heeft dat voor de twee betrekkingen slechts

één rangschikking wordt opgemaakt, dat, steeds volgens de verwerende partij, dit middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang;

3.7. Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat hij ten voordele van Denise VERHAVERTE gedeclasseerd werd "zonder dat blijkt wordt gegeven van enige ernstige gevoerde vergelijkende evaluatie tussen beide kandidaten" en dat zijn kandidatuur evenmin vergeleken werd met die van Jan DAVID die bij een vorige bevorderingsronde gedeclasseerd werd;

3.7.1. Overwegende dat artikel 33, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel op het ogenblik van de bestreden beschikking als volgt luidde:

"§ 2. De bevordering door verhoging in graad tot een graad van de niveaus 2, 3 of 4 waarvoor geen examen is voorgeschreven, wordt verleend in deze volgorde:

- a) aan de kandidaat met de beste beoordeling;
- b) onder kandidaten die dezelfde beoordeling hebben gekregen of onder kandidaten die van beoordeling zijn vrijgesteld, aan de kandidaat die het best gerangschikt is volgens de bepalingen die gelden inzake rangschikking van het rijkspersoneel.

Nochtans, wanneer het om graden van de rangen 25, 24, 35, 34, 44 of 43 gaat waarvan de functies als gespecialiseerd of leidend worden aangezien, kan tot de declassering van gegadigden worden overgegaan overeenkomstig het door de directieraad gemotiveerde voorstel, zonder van de hierboven onder a) gestelde regel te mogen afwijken.

Een ministerieel besluit, genomen met de instemming van de minister tot wiens bevoegdheid het openbaar ambt behoort, bepaalt die graden.";

3.7.2. Overwegende dat hieruit volgt dat de voorrang die wordt verleend aan de kandidaat die het best gerangschikt is volgens de bepalingen die gelden inzake rangschikking van het rijkspersoneel voor wat de graden betreft waarvan de functies als gespecialiseerd of leidend worden aangezien, niet absoluut is aangezien kandidaten op gemotiveerd voorstel van de directieraad

kunnen worden gedeclassificeerd; dat artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van bijzondere statutaire bepalingen voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bepaalt dat de graad van eerste secretaris (rang 25) als één van de graden waarvan de functies voor de bevordering door verhoging in graad als gespecialiseerd of leidend worden aangezien; dat verzoeker geen voordeel zou gehad hebben indien voor de twee vacante betrekkingen één enkele rangschikking was opgemaakt; dat hij immers in dat geval op de vijfde plaats zou zijn gerangschikt, na Cecilia SIMON, Jan DAVID, Godelieve VERTONGEN en Clementine CUYPERS; dat zijn stelling dat laatstgenoemde kandidaten met uitzondering van Jan DAVID, zouden gedeclassificeerd worden en verzoeker niet, louter hypothetisch is; dat hoe dan ook, de in het middel aangevoerde bepalingen niet uitsluiten dat voor elke vacante betrekking een afzonderlijke rangschikking wordt opgemaakt en dat de stelling van verzoeker dat het om identieke functies zou gaan, wordt tegengesproken door het feit dat voor die functies verschillende functiebeschrijvingen werden bekendgemaakt; dat trouwens verzoeker zelf een onderscheid heeft gemaakt door in zijn kandidaatstelling te verklaren dat zijn voorkeur uitgaat naar de functie die departementaal te begeven is, wat uiteindelijk alleen te begrijpen is indien er tussen beide functies een onderscheid bestaat;

3.7.3. Overwegende dat, zoals trouwens bevestigd in onder meer het arrest C. SIMON nr. 60.856 van 10 juli 1996, met de regeling van artikel 33, § 2, van het genoemde koninklijk besluit van 7 augustus 1939 beoogd wordt een evenwicht te creëren tussen, enerzijds, de belangen van de ambtenaren die door hun anciënniteit aanspraken op bevordering kunnen verwerven, en, anderzijds de belangen van de overheid die op gemotiveerd voorstel van de directieraad de bevordering kan weigeren aan kandidaten die zij daarvoor niet

geschikt acht; dat daaruit volgt dat een kandidaat gedeclassiseerd kan worden indien in het gemotiveerd voorstel van de directieraad met concrete en objectieve gegevens wordt aangetoond dat de betrokken kandidaat ondanks zijn gunstige beoordeling in zijn huidige functie ongeschikt is om de gespecialiseerde of leidende functie uit te oefenen; dat de declassering van een kandidaat derhalve niet vereist dat de verdiensten van de kandidaten onderling vergeleken worden; dat integendeel het genoemde artikel 33, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 de directieraad niet de bevoegdheid verleent om te kiezen tussen de kandidaten en dat meer bepaald een beweerdde grotere geschiktheid van een lager gerangschikte kandidaat geen wettig motief kan zijn om de beter gerangschikte kandidaat te declasseren; dat de omstandigheid dat er geen vergelijkende evaluatie van de kandidaturen is geweest, bijgevolg niet kan leiden tot de vernietiging; dat het tweede middel derhalve ook verworpen wordt;

3.8. Overwegende dat de verwerende partij op het derde middel van verzoeker antwoordt dat de bevorderingsprocedure, inclusief de declassering, het logisch gevolg is van de wijze waarop de betrekkingen vacant worden verklaard, met name met de bijhorende functiebeschrijving en met de verplichting de kandidatuur in functie van die functiebeschrijving te motiveren, en dat de directieraad, na toetsing van de kandidaturen aan de in de functiebeschrijving gestelde vereisten, tot declassering diende over te gaan wanneer hij van oordeel was dat een bepaalde kandidaat niet aan de functievereisten beantwoordde;

3.9. Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat het argument dat hij niet over de nodige capaciteiten zou beschikken een "gratuite bewering" is en de "uitermate vage functieomschrijvingen" het niet mogelijk maken te bepalen welke specialisatie relevant is om

bevorderd te worden; dat hij ook verwijst naar zijn opleiding en naar het feit dat hij zijn werkzaamheden heeft uitgevoerd zonder enige opmerking en dat hem reeds in 1991 een dergelijke functie werd aangeboden, zodat hij zich de vraag stelt "op welke elementen de verwerende partij thans steunt om te stellen dat hij niet meer over de nodige capaciteiten zou beschikken" ; dat hij ook laat gelden dat hij werkzaam is "in een algemene ondersteunende betrekking die hem toelaat zowel in de functies van eerste secretaris departementaal als bij de werkstations bevorderd te worden";

3.10.1. Overwegende dat luidens artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurs-handelingen met individuele strekking uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat artikel 3 van die wet bepaalt dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; dat het bestreden besluit niet moest vermelden waarom verzoeker voor de betrekking van eerste secretaris die departementaal te begeven was, gedeclasseerd werd aangezien het declasseringsbesluit een van het benoemingsbesluit onderscheiden handeling is die het in de tijd voorafgaat; dat wel het voorstel van de directieraad om een kandidaat te declasseren overeenkomstig artikel 33, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 gemotiveerd moet zijn; dat de Raad kan vaststellen dat zowel het voorstel van de directieraad als zijn verwerping van het bezwaar ingediend door verzoeker op afdoende wijze gemotiveerd worden; dat die motieven gelet op het bepaalde in artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 echter niet bij de bekendmaking van de bevorderingsvoorstellen aan de kandidaten medegedeeld moeten worden en dat overigens in de mededeling van 7 december 1992 van de secretaris-generaal van het

ministerie van de Vlaamse gemeenschap, departement onderwijs, gesteld wordt dat "desbetreffend elke kandidaat het recht heeft bij zijn directeur-generaal of bestuursdirecteur te informeren omtrent zijn persoonlijke situatie";

3.10.2. Overwegende tenslotte dat van meet af aan bij de beoordeling van de kandidaturen uitgegaan is van een onderscheid tussen de werkstations enerzijds en de departementale diensten anderzijds; dat de directieraad alzo in redelijkheid vermocht te oordelen dat verzoeker niet over de vereiste specialisatie beschikt voor een bevordering tot eerste secretaris departementaal; dat verzoekers kritiek op het feit dat Jan DAVID die bij de vorige bevorderingsprocedure gedeclasseerd werd, thans wel voor bevordering werd voorgedragen, voorbijgaat aan het genoemde onderscheid; dat dergelijk onderscheid er zonder enige zweem van willekeur te betonen toe kan leiden dat een kandidaat in het ene geval wel en in het andere geval niet voldoende geschikt wordt bevonden; dat verzoekers derde middel bijgevolg eveneens faalt;

3.11. Overwegende dat de verwerende partij op het vierde middel van verzoeker repliceert dat dit feitelijke grondslag mist, omdat de grondige evaluatie bij brief van 24 maart 1993 integraal aan verzoeker werd medegedeeld; dat verzoeker bovendien geen duidelijke omschrijving geeft van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden; dat volgens de verwerende partij dat middel dan ook niet ontvankelijk is;

3.12. Overwegende dat verzoeker hierop antwoordt dat hij op geen enkel ogenblik kennis heeft kunnen nemen van eventuele vergelijkende evaluaties tussen de onderscheiden kandidaten en het middel gesteund is op het algemeen beginsel van de rechten van verdediging;

3.13. Overwegende dat verzoeker niet voor benoeming in aanmerking kwam omdat hij gedeclasseerd was; dat hij zich tegen die declassering naar behoren heeft kunnen verdedigen, dat tenslotte kan herhaald worden dat de directieraad bij bevorderingen in niveau 2 niet moet overgaan tot een "vergelijkende evaluatie" van de kandidaten en dat het, overeenkomstig artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, volstaat dat de kandidaten van de bevorderingsvoorstellen in kennis worden gesteld; dat ook dit middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht maart 1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.